

og væsentlige Forslag ere blevne lagte til Side, vagtet det nok senere skal vise sig i Praksis, at der deriblandt er Bestemmelser, der vanskelige kunne undværes. Den højtæredede Finansminister talte et Par Ord nu om Bestatning af den uproduktive Formue. Jeg skal derom kun sige, at jeg giver den højtæredede Minister Ret i, at dette i sig selv er et lille og ubigtigt Spørgsmaal for saa vidt angaar Omfanget. Men jeg forstaa da ikke, hvorfor man har villet saa doktrinært fastholde Kravet om denne Bestatning. Det spiller jo ingen Rolle for Statskassen. Der skal, for at Statskassen paa dette Punkt kan faa blot 10,000 Kr., findes Formuegenstande af denne Art til et Beløb af 33 Millioner Kroner, og naar det er givet, at allerede Indbo er frit, og man derunder vil henføre Bøger og Malerier, som ikke kunne betegnes som Samlinger, tror jeg, det er meget tvivlsomt, om man vil naa op til et Tal som det, jeg nævnte, ved de øvrige Formuegenstande. Men det, der forekommer mig at være det uheldige, er, at man her forlanger en Angivelse af de paagældende Formuegenstandes Værdi, som Besidderne i mange Tilfælde aldeles ikke se sig i Stand til at angive. Og naar man her har gjort gældende, at det ikke skulde tages saa nøje, og har opstillet et saa vagt Stelneværk som, hvorvidt det var et Bibliotek eller en Samling Bøger, henhørende til et Indbo, frister man kun Folk til at tage saadanne Angivelser paa den lette Skulder og sige: Naa, ja, saa betyder det ikke saa meget, saa behøve vi ikke at gaa saa strengt frem ved Bueringen af hele vor Formue. Det tror jeg er uheldigt og virker kun til Skade. Det, der imidlertid for mig vedblivende er et Hovedpunkt, hvorfor jeg ikke kan stemme endelig for dette Lovforslag, er Bestemmelsen om tvungen Selvangivelse for Formuens Vedkommende. Det er ofte nok fremhævet, at det er noget, som ikke kendes nogetsteds i Europa, og at man selv i Stater som Preussen, hvor man ikke er bange for Evang og Politistof, enstemmig har udtalt sig imod den tvungne Selvangivelse af Formuen. Der findes, saa vidt mig bekendt, kun en saadan tvungen Selvangivelse af Formue i Amerika, og hvorledes er det gaaet dermed? Den har vist sig at virke i allerhøjeste Grad demoraliserende. Jeg skal anføre et lille Eksempel. En af de Stater, hvor den særlig findes, og hvor den længst har bestaaet, er Ohio, hvor den har fungeret i omtrent 30 Aar. Ohio talte, den Gang denne Bestemmelse blev indført, omtrent 2½ Million Mennesker, det var altsaa en Stat omtrent

af Danmarks Størrelse, nu er Befolkningen vokset til 4 Millioner, og medens Ohio den Gang var et agrarisk Land, er det nu for en stor Del blevet et Fabriks- og Handelsland, hvor der er fremvokset store Byer, som Cincinnati og Cleveland, af hvilke Cincinnati den Gang havde 160,000 Indbyggere, nu 400,000, og Cleveland den Gang 60,000, nu 350,000. Der er altsaa ikke Tvivl om, at i de 30 Aar er baade Statens Befolkning og dens Velstand og Formue vokset i høj Grad. Men hvorledes er det gaaet med Formuestaten og med Angivelsen af Formuen? I 1866 angives de faste Ejendommens Værdi — der stelles, hvad jeg ikke skal komme nærmere ind paa, mellem faste Ejendomme, og hvad der henhører til den mere personlige Formue — som man bedst kan faa fat paa, til 663 Millioner Dollars, nu angives den til 1,214 Millioner Dollars, altsaa næsten det dobbelte. Men den hele personlige Formue, altsaa derunder Forbringer, Papirer og alt, hvad dertil hører, er i samme Tidsrum kun vokset fra 446 Millioner Dollars til 527 Millioner, altsaa kun med c. 18 pCt., og det viser sig, at særlig denne Del af Formuen, som det er vanskeligt at faa fat paa, gaar endog saa stadig nedad i en Stat, der vokser i Indbyggerantal og Velstand. Det har jaaledes vist sig, at i Hamilton County, hvori Byen Cincinnati ligger, der er medregnet dertil, var der i 1866 angivet til Stat af Penge, Forbringer, Aktier, Obligationer og lignende 17 Millioner Dollars, i 1895 var det gaaet ned til 6 Millioner Dollars. Dette viser Virkningen af den tvungne Selvangivelse af Formuen. Man vil maaste sige: Det er i Amerika, noget saadant vil ikke ske her i Danmark! Jeg vil sige: Danmark kan blive et Amerika i den Retning, naar man demoraliserer Befolkningen med uheldige Love. — Mindre betænelig forekommer mig ganske vist den tvungne Selvangivelse af Indkomsten, naar den ikke kræves altfor specificeret. I saa Henseende erkender jeg, at der er et Retsvækkende under Lovforslagets Behandling her i Tinget, skønt de efter min Mening ikke ere tilstrækkelige. Men det, som paa dette Punkt er mig til Hinder for at kunne stemme for Loven, er, at man ikke har gjort det til en almindelig Foranstaltning over for alle, man har gjort det til en tvungen Foranstaltning over for et Mindretal af Befolkningen. Man har fritaget hele den store, brede Befolkning derfor og kun lagt det som en Pligt paa det velstaaende Mindretal i Befolkningen. Dette er efter min Mening en Uretfærdighed, som jeg ikke vil være med til, og det er efter min Me-